

Kis

LÁRT

IRODALMI FOLYÓIRAT

Németh Erzsébet

Vágyak

*Boldogság bokra
rejts el,
fény-ágak
fonjatok körül!
Mosoly-szirmaim
szálljatok,
merre a csókok
méhraja röpül...*

*Aranydongású öröm,
cirógasd fáradt
arcomat,
remény-ujjaid
táncával
simísd el róla
a ráncokat!*

Kulimár János

Titok

Hamvadó szikrákat
szórt a nyárvég,
hegedűk húrjain titkokat
mormolt a tenger.

Drága arcod a szőke
felhőkől rám néz
és jövőmre zuhan
egy kedves árnyék.

Bűbájos mesékből
jöttél nekem,
vigyázok Rád veszendő
értékek fölött.

És e bűnös föld romlatlan
ízét ízlelgetem,
titkos kertünk fái között,
ha fogod a kezem.

Hol nincsenek sziklák,
a sást elúzi onnan vágya,
szabadsága belevész
hullámok altatódalába.

Nekem Te vagy a bérc,
a fenség óceánja,
és titkokat szórok jövőnk
tajtékozó tavába.

Ám ha majd sok-sok év múltán
árnyékok ülnek mindenütt
és hajadban sincs kék virág,
szerelmed gyöngyházfénye
tűnt éveimre hullván,
őrzi egyetlen kincsemet,
mint éj nyugalma a mécsvilág.

Bayer Béla

Csillámok

Noha megfakult gyermekarcom
még ott kísért a tegnapok játszóterein,
a szertefolyt csodák már végleg odalettek.
Akárha ama tükör is, melyben
hajdanvolt gyermekarcom tündérkedett.
Milliom darabra hullt.

A múlt elmálló kövein
nem sarjadhat újjá mi tovatűnt.
Köd lepi, miként estéli imáimat
az úr harangja. Csak az Úr hangja
lesz egyre érthetőbbé, s biztosabbá
mi nem lesz többé.

Az elmúlás reflexei egyre nyilvánvalóbbak.
Rejtjeleivel a holnap sem riaszt már.
Az "élelméjúség" pusztá manír csupán.
Talán a jelenség, a látszat vonalán
nem is több mint komédia.

Egy önsajnálát parafrázisa.
A mindentől megfogant semmi.
Emberi kategória, ahogyan
Konrad Lorenz mondaná. Naná,
majd a plazmák országlása.
A kontárrá lett írói mindentudásé.

Botlik a toll, csetlik a szó,
rég oda már a tegnapi hó,
az arannyal cicázó homokozó,
a koboldok őrizte libikóka.
Kétkedésem lassan
megnyugvássá tompul, s
csillámmá lesz az öröklét szemében.

Sárközy Vendel Gergely

Négyfejű szarkakeselyűt látok

Skizofrén vagyok?

Skizofréniám mintha csillapodni lát-szana. Nos, az alábbiakban majd kiderül, ha sikerül. S az is, hogy milyen színű napszemüveget kell feltennem, hogy milyen szint lássak. No, persze megfelelő színűt, ami dukál napjainkban. De baj lesz velem, mert makacs vagyok: én "jó színben" szeretném látni a világot.

Nagy örömmel olvastam kedves "írásukat". Szívből köszönöm termékenyítő hatású inspirációjukat, amely szívből szívbe gyökeredzik, s ott szirmokat nyit, és tavaszi melengető szellővel virágokat bont. Az alkotásra biztatásuk eredményeként újabb költemények jelzik a Tavasz Virágzó Virulását.

Az 1980-as években kötetnyi versemet kiadás céljából leadtam egy kiadóhoz, de ott egy "elvtárs" flegmatikusan visszaadta. Az lehetett a verseim "bűne", hogy ő volt a párttag és nem én. A könyvet saját költségemen adtam ki. Akkor Ő "moszkovita" volt, most kifordította a pufajkát s lett belőle "straszбургita". Én könyvet most is a saját pénzemen tudnék kiadni, ha volna rávaló, mert nem vagyok "straszбургita".

Amikor meglátok egy "paragrafust", nemigen elmélkedem, mint az útkereszteződésnél sem, amikor tilosat jelez a lámpa... A "jámbuszok" és a "hangjegyek" láttán ellenben olyan az érzésem, mint amikor szabadot jelez a szemafor. Nekem, az az ars poeticám, hogy irodalmunkat úgy kell életben és éberben tartanunk, mint virágot a kertben és a

vázában a szoba asztalán.

Bármilyen szemüveget teszek föl, rosszul látok, vagy közbelépett a "relativitás elmélete", és mások szerint látok rosszul? Szerintem kettős látás alakult ki nálam. Mégpedig kétszer kettős: Négyfejű szarka-keselyűt látok. Ezek a fejek mindig arrafelé bólogatnak, amerre célszerű. És amerre bólogatnak, abban az irányban le-lenyúlogatnak. Az istenadta NYÚL pedig futhat - nyelvét kilógatva - a talpalatnyi földje után. Ezeknek a "nyúlósoknak" a "NÉGYFEJ" a címerük. Egoista nem vagyok, de az eredeti földvagyonomat, amelyhez vérszerinti leszármazásomat illetően formálhatok jogot, az ilyen személyek olcsón megszerzik, és ezzel még a négyfejű szarkakeselyű ük-fiókáknak is, biztosítva van a távoli jövőjük. Pedig ezeknek a "lenyúlt" vagyonoknak létezik az eredeti gazdája.

A történelem is ilyen Óriás, amely nagy léptekkel gázol át az Óperenciás óceánon. Lépteinek egymásutánjai hozták, hogy 1849-ben az orosz cár küldöttének azt mondták az angolok, hogy "A lehető leggyorsabban végezzenek velünk." Aztán sok magyar ártatlanul Szibériában rabszolgaként pusztult el. Trianonban is ellenünk voltak 1920. június 4-én. Aztán 1944-ben szörnyű bombázásokkal pusztították a polgári lakosságot. Pesterzsébetre százméterenként dobálták le a bombákat. A szörnyűséggel volt egyenlő az a látvány, amelyet az óriási koporsó-kazal képezett kint a temetőben. Az 1956-os forradalomkor fölbiztatták a magyarságot, aztán cserbenhagyták, sőt, talán örültek is, amikor jöttek a szovjetek, és levették a szabadságharcot.

És most ezeket híven kiszolgálja a Négyfejű Szarkakeselyű. De a hazáját és a magyar népet (Trianontól mentesen) a következő szavakkal szeretheti önzetlenül egy igaz hazafi: "Szeretlek édesanyám!"

Kulimár János

Október volt

Ötvenhat októbere volt,
a Dunán gyúltak
apró fények;
S visszaverődve tüzes
arcú ifjak
szemében égtek.

Ötvenhat októbere volt,
bíborban lángolt
az ég;
Negyven éve történt,
de ma is
emlékszem még.

Ötvenhat októbere volt,
a hűvös ködben
perzselt az őszi;
S azóta ezen a napon
szívem újra ifjú...
s cseppet elidőz.

Ady, Petőfi, Vasvári Pál;
villan agyamban
emlékek őszi kékje;

S megborzongok, ha
rád gondolk: Párizs
öröktüzű fénye.

Emlékszem még...
talán ott voltam,
talán nem;
Ötvenhat október 23,
ma is vérvörös jel
fáradt szívemen.

Emlékszem, a megtört
remegő tájon
átsuhant egy égi jel;
Egy nemzet ujjongott:
hazám, szerelmem
újra szép lesz!

Talán Petőfi sírból
jött szavára
morajlott a tenger;
Csillagok hulltak,
és szabadságról
álmodott az ember.

Emlékszem még...
álmok után,
hogy fájt az ébredés;
Bitókat ácsolt a
zsarnok és
villant a kés!

Emlékszem még, s most
neked is elmeséltem
múltam szent titkait;
Kövess az őszi partokon,
s csodáld a fák
vízre hulló szirmait.

1996. október 23.

N. László Endre

Mondjátok, magyarok!

Mondjátok, magyarok,
mikor lobogózza fel
egy nagy, szent magyar akarat
a hallgatásba merült utakat?
Mikor dobban majd újra a szívünk,
s a mi ősi földünk
egy ütemre
a lábaink alatt?

Mondjátok, mikor
nem állítanak meg bennünket
többé a hazug ígéretek,
sem a gumibotok, sem a sortüzek?
Mikor lesz itt végre új, magyar világ,
melynek születése napját
együtt ünnepeljük meg?

Mikor lesznek itt végre boldog
emberek,
akik hidakat emelnek
árnyalatból, dalból, pompás vasbetonból,
hogy összekössék végre örök időkre
testvért a testvérral, magyart a magyarral?
Mikor lesz benne minden imánkban,
mikor válik hitté a családban
és lesz tantárggyá az iskolában
a HAZASZERETET?

Mikor örülnek újra terheességüknek az anyák,
és szülnek a Hazának
ezerszer ezer magyar gyermeket?
Mikor találja meg végre a magyar
testvérét, s önmagát?
Mondjátok, magyarok!

Kovács István József

Tisza-táj '56

Valahogy írni kellene
azokról is, akik emelt fővel,
himnuszt énekelve
mind a mennybe szálltak.

Mind a huszonketten, fiatalon, vénen,
gyermeki lélekkel és galambfehéren,
ott, azon az őszön, ott, a Tisza-tájon.

Valahogy írni kellene, magasztosan, szépen,
de görcsben az ujjam, s a tollremegésben
benne van '56 és harmincöt évem.

Nem feledem soha azt az őszi napot:
fekete fellegek takarták a Napot...
most is hull a könnyem, kísért a rémálom,
csak a zúgást hallom, s a ránk csapó
gépet
fekete felhőkből gyilkosan tüzelő,
a halált ölelő Nagy Feketeséget
újra, s újra látom.

Ott, a Tisza-tájon, kécskei határon
sírok domborulnak az őszi avarban,
huszonketten némán, örök nyugalomban
ott fekszenek sorban.

Képzeletben most is a Tiszánál járok,
suttognak a füvek, sírnak az akácok,
ha megkondul este templomunk harangja,
harangok zúgása őket is siratja,
de túl a zúgáson, fönna a magas égen
örök mementóként szikrázón, fehéren
huszonkét kis csillag ragyog, sorban, szépen.

Tiszahécske, 1991. X. 27.

T. Ágoston László

Nagyanyám lángosa

Nézegetem a sarki lángossütő hatalmas táblára pingált napi ajánlatát. Tulajdonképpen nem is vagyok éhes, csak úgy unalom-űzőként böngészgetem az előttem álló étlapot. Kóstolgotom, forgatom a számban az ízeket, hogyha netán mégis egyszer rászánnám magam, melyikbe harapnék legszívesebben. A burgonyás? Nem rossz. Finom, puha a tésztája, itt - ott felfújta az olaj, sütés közben. A közepe papírvékonyra sült, szinte csörög az ember foga alatt. A káposztás? Érdekes íze van. Mit érdekes? Finom. Talán még egy csipetnyi sót bele. Borsot? Azt is lehet, de akkor annak már ízes a neve. Így sorjáznak végig; a nevük a táblán, az ízük a nyelvem alatt. Hmm... Már számolni sem győzöm, hányan vannak, de akárhányan is lennének is, egy mindig hiányozna közülük. A legszebb, a legjobb, a legízesebb; gyermekkorom egyik nagy élménye: nagyanyám tejfölös lángosa.

Abban az időben még faluhelyen az aszszonyok maguk dagasztották, maguk sütötték a kenyeret. Pontosabban kenyereket, hiszen legalább kettőt, hármat, vagy még annál is többet, a családnak egy hétre valót. De nem ám ilyen kilós meg félkilósakat, amilyeneket most árulnak a boltokban! Akkorákat, mint egy kocsikerék. És foszlósakat, mint a kalács. Amelyiket egy hét után vágtak föl, az is olyan friss volt, mintha akkor vették volna ki a kemencéből.

Akinek még volt kemencéje, meg fűteni való fája, szalmája, otthon sütötte.

Akinek nem, az reggel elvitte a pékhez, délben meg elment a kisült, friss kenyérért. Kis papírcetlire írta mindenkinek a nevét, rátették a kenyeres tésztára, és belesült. Így aztán nem volt nehéz kiválasztani, melyiknek ki a gazdája.

Ha gazd uram éppen arra szekerezett, s megérezte a friss kenyér illatát, megállította a lovait, leterítette a kabátját a kocsiderékba, s azon fuvarozta haza az elemózsiát. S ha már ott volt a háta mögött egy karnyújtásnyira, nem állhatta meg, hogy le ne törje a kiforrott sarkát. A veknit nem kezdhette meg, az szentségtörés lett volna. Csak a gyirkát vette le kóstolónak. Épp eléggé megszidta az asszony ezért is a keze szárát... Ha éppen nem járt arra a gazda, a felesége, vagy a gyerek rádobta a talicskára a tiszta deszkát, arra a fehér abroszt, úgy nyikorgott vele végig a falun.

Nekünk még volt kemencénk. Igaz nem a házban, hanem apám asztalos műhelyében. Télen abban fűtöttek forgáccsal, rossz szalmával, kukoricaszárral, ami éppen akadt a ház körül. Volt a faluban egy cigányasszony, aki nagyon értett a kemencetapasztáshoz. Minden nyáron vele sároztatták ki a kemence belsejét, s nagyanyám ebben sütötte az ínycsiklandozó cipóit. De nemcsak azt, hanem a kenyértésztából szakajtott lángosait is.

Amikor megláttam, hogy lehozza a padlásról a nagy dagasztóteknőt, meg a kis kék lábosban odateszi a tűzhely csöve mellé melegedni a múltkori sütésből félretett kovászt, már vettem is a sapkám, és indultam a barátaimnak jelezni; készüljenek föl, mert holnap kenyeret süt nagyanyám, s megint lesz nagy lángos évés. Ez általában piac

napra esett, amikor a tanyai asszony megjelent nagyanyám konyhájában, és a kis nyeles merőedényével verdong számra rakta át a kissé savanykás illatú, étvágygerjesztő tejjölt a mi fedeles kannánkba.

Este jött a lisztszitálás, dagasztás, tésztapihentetés, szakajtás... "Kisfiam, menj már lefeküdni, mert reggel nem tudsz időben felkelni!" "Dehogynem, előbb talpon leszek, mint a nagyanya!"

Másnap befűtötték a kemencét, lehodták a szakajtó kosarakat. "No, fölkelteél, kisfiam? Gyorsan mosdás, öltözködés!" "De hát miért nem tetszett fölkelteni?!" Kihúzta a parazsat a kaminba, és már jöhetett is a hosszú nyelű péklapát...

Egyik vekni jobbra, a másik balra... de az a hely, ott a közepén üres maradt... Dehogy maradt az üresen, oda megy a kenyérlángos! Nagyanyám már egyengette is a tésztát a sütőlapáton a sodrófával, hogy jó vékony, szép egyenletes legyen. Néhány perc, és ott lapul mindkettő a kemence forró kövén. Úgy pirulnak, mint Jóska a tarlón.

Nagyanyám szénvonyóval betámasztotta a kemence ajtaját, megnézte a konyhaszekrényen trónoló nagy vekkerórát, és ment tovább a dolgára. Csak mi toporogtunk ott a kemence előtt, én, meg a barátaim, és aggódva lestük az ajtót, nem ég-e szénné mögötte a csemegénk, a kenyérlángos. Talán meg kellene nézni, szólani kellene nagyanyámnak, hiszen már szaga is van. Ő azonban úgy tett, mintha megfeledezett volna az egésze. Krumplit pucolt a konyhában, kukoricát szórt a csirkéknek, odaadta a kutjának a tegnapi esti csontot, miközben a lángos meg...

Na végre! Az órára nézett, kihozta a

spájzból a tejjölös kannát, és jött. Jött egyenesen oda hozzánk, a műhelybe. A gyalupadot már lesöpörték, frissen gyalult deszkát tettek rá, arra meg abroszt. Kinyílt a kemence ajtaja. Csak úgy surrogott a padján a lapát. Aztán megjelent rajta a ropogós - pirosra sült, illatfelhőben úszó, lapátnyi lángos. Az abroszra tegye? Minek? Csak letámasztja a lapátot, jól meglocsolja a lángost tejjöllel, és tépi, úgy, pusztá kézzel tépi annyi felé, ahányan körülálljuk. "Neszetek, pernahajdere, egyetek! Ízlik-e?" Teli szájjal nehéz felelni. Inkább csak buzgón bólogatunk, és nagy nehezen kinyöggük, hogy "üüm..." Mosolyogva simogatja meg a fejünket, s indul a kemence felé. "No, azért meg ne fulladjatok, mert akkor ki falja föl a másikat?!"

Nézegetem a sarki lángossütő hatalmas táblájára pingált napi ajánlatát. Ismerős az illat, ismerős az íz, csak egy valami hiányzik a választékból: az a régi, sütőlapáton tépelt, tejjölös kenyérlángos, amilyent soha senki más nem tud sütni, csak az én nagyanyám.

Katona Brigitta

Tömegsír

belehullva fény és árny,
kéz, fej, hát, kő és csillag,
ördög, angyal, mozduló,
s már mozdulatlan,
virágszirom, tömegnyi sár,
féreg és madár, a megbomló
és a megújuló, beletaposva
az élet, beletaposva a halál,
s mindez a földgolyón, egy
x-el jelölt helyen, pár
négyzetméter területen...
a halál oka: ismeretlen.

Bíró Ida

versei

Virágfakadás

Megrészegülök.
Állunk a virágzó hárs alatt.
Bódító illatot ontanak.
Valami megmozdul bennem
Teáltalad.

Éjszaka

Bogár hegedű.
Tücsök zene.
Jázminszirnos illat
Néha vakkant egy-egy kutya.
Autó rohan.
Aztán feketéllő csend.
Magamhoz takarlak.
Édes kötődéseket old
egy néma ablak.

Pipacs

Nem tudlak
lefesteni,
csak szívemben
hordani.
Olyan vagy,
akár egy vérző mező,
lángoló tenger.
Igaz szerető.

Hozzád

Bennem vagy, mint
virágban az illat.
És a nap fénye, mely
felhőket takargat.

Hadban

Holló vájta éji álmom
feketéllő tüllruhákön.
Hessenteném, de nem lehet,
Csőre csattog, úgy felelget.
Szárnya rebben, sebesebben.
Szeme villog, karma görcsben.
Madár és egy ember harca.
Borzolt tollak, s körmök hadban.

Századunk

Megfeszített világ.
Isten húrja pattan.
Éhüket növelik a fák.
Gamma sugarak
Aranylő hajadban

Valakit várok

Csend van.
Valamit várok
nagy titokban.
Egy telefont,
egy villámlevelet.
Hallani azt,
hogy nagyon
hiányzom
Neked.
De nem jön az SMS.
Ráérek, bogoanom
a csendet.
Vele talán én lassan,
hozzád elérek.

Lelkes Miklós

Ezópusi mesék / meglepően nem meglepő mai fordulattal

A tücsök és a hangya

Beköszöntött a tél. A hangya lábait dörzsölgette, de nem a hideg miatt, földkunyhójában elég meleg volt, hanem meglegedettségében. Mindjárt jön a tücsök, mint Ezópus híres meséjében, nagyalázatosan búzaszemet kérni. No, kioktatja majd a helyes nyári viselkedésről! Dolgozni kell, nem muzsikálni!

Gabonát, persze, nem ad neki, de - mint a mesében - azt nem tiltja meg számára, hogy táncoljon az elmúlt nyár muzsikájára.

A hangya várt, egyre várt, de a tücsök csak nem akart megérkezni. Vette hát kabátját, sapkáját és elindult a tücsöklak felé. Lehet, hogy éhenhalt az a zenés éhenkórász? Akkor talán olcsón megveheti telkét az örökösöktől...

Első meglepetése az volt, hogy a szegényes tücsökházikó helyén hatalmas palota terpeszkedett. Mint került ez ide?! A kapun rézveretes névtábla újjagdaghivalkodott: "vitéz fűszáldomby TÜCSÖK PÁL, a Völgyönhegyen Muzsikakultúra Lovagja". Mi a csudacsigabiga történhetett?! - meresztett óriásszemeket a hangya.

Második meglepetése az volt, hogy a kapucsengő hangjára nem Tücsök Pál nyitott neki ajtót, hanem hatalmas termetű szarvasbogárgorilla. Ő volt a palota őre és egyúttal - mint kiderült - Tücsök Úr főkomornyikja. Elkomorult a hangya, előbb nyikkanni sem mert,

később is csak hababababogott. A szarvasbogárgorilla erre mit sem szólt, csak bevezette a palota szalonjába.

Itt jött a hangya harmadik meglepetése. Tücsök Pál bársonyszékben ücsörgött, elegáns öltözetben, de azért illetudóan felállt és leereszkedő jóindulattal veregette vállon vendégét:

- Üdvözlöm, Folytondolgooszomszéd! Szereti a mazsolás kakastejes kalácsot és erjesztett számócalevet?!

A hangya mindkettőt szerette, de a belészorult irigységtől és megdöbbenéstől csak hohohogyolt. A tücsök lekezelő barátsággal újfent vállonveregette:

- Azt akarja kérdezni miként tengetem napjaim szerény lakomban?! Hát megvagyok, megvagyogatok valahogy...Node inkább eszegezzünk, iszogassunk!

A hatodik pohár erjesztett számócalé után a hangya némileg magához tért és óvatosan elkezdte tudakolni mióta ilyen jövedelmező a nyári tücsökhagedülés, amit közismerten nem szoktak megfizetni mással, csak Kossuth-bankóval /vagyis "Köszönöm!"-mel/.

A kissé már számócalészes tücsök akkorát ütött a hangya vállára, mintha a Völgyönhegyen Robotmunkakultúra Lovagjává akarta volna ütni, de egyrészt nem karddal tette ezt, másrészt nem is ez volt a szándéka. Rákacsintott az Ezópust ábrázoló óriási falfestményre:

- Végül csak felnyitotta szemem ez a meseszépen szóló rabszolga! Tudni kell ám merre kell dűlni, melyik fülbe hagedülni! No és hogy mit! Tejeltek is azok a bogártehenek svájci bankszámlájukról, rendesen! Ha a mese ezópusi, kijár ám annak a puszi, csak előbb el kell gondolkozni ezen-azon, mert különben nincsen haszon!

A hangya hat ingóbingó lábán nagynehezen hazaért, de már útközben kezdett az általa addig ugyancsak tisztelt, sőt, hőn szeretett Ezópusról merőben más-ként vélekedni. Otthon levette a falról a meseíró arcképét, hat darabra tépte, majd minden darabra külön-külön, gondosan rátaposott.

A róka és a szőlő

A róka a magáhozprivatizált tyúkfarm után megszomjazott egy szép kis szőlőbirtokdombocskára. A szőlő eredeti gazdája éppen csődbemegyedetett, mert összetévesztette a tőkét a szőlőtökével. Utóbbihoz értett, előbbihez nem.

A róka ismerte Ezópus meséjét, de, úgy vélte, változnak az idők - változnak a mesék is. Annyiban jól vélte, hogy idővel másként és máshová kell ugrálni, mint egyes eredeti mesékben, bár annyi bizonyos: mégiscsak felfelé.

Rohant tehát a veresbundás keresztülkasul réten, éren, árkon, bokron, piactéren, jó ízlésen és torkaszakadtából ordította:

- SAVANYÚ A SZŐLŐ! UTÁLOM A SAVANYÚT!

Persze, felkeltette az érdeklődést: kinek a szőlője ilyen panaszra kényszerítően hitványka?! Szembejött a farkas. Elégedett volt ordas koma: éppen ünnepi lakomáról jött. Őt választották meg az **ÖRÖK BIRKABARÁTSÁG Rt.** vezérigazgatójának és gyomra már két szép báránykával is bensőségesen megbarátkozott. Ám azért nem állta meg hogy ne figyelmeztesse a rókát:

- Rosszul játszod el komám, az ezópusi mesét! Mit üvöltöazol?! Előbb nekem kell

megkérdezni: "Na, milyen volt a szőlő?". Neked meg, némi értetlenkedés színlelése után, azt kell válaszolnod: "Ja, vagy úgy?! Utálok a savanyút!".

A róka birkatürellemmel viselte el, hogy kioktassa a farkas, viszont utána továbbrohant és változatlanul az előzőeket kiáltotta. Fejét csóválta az ordas. Lám, lám, egyesek még egy rövid mesét sem tudnak betanulni! Tyúkesze van ennek a tyúkbeszerzőnek!

Néhány hét múlva találkoztak ismét. A róka a szőlősdombon levő présházban préselte le a nyulakat, olyan áhítattal, mint liliumlelkű lányok a szerelmüktől kapott legelső virágot, csak egészen más céllal. Közben a gyönyörű, mesebelien édes szőlőfürtökből is szemezgetett. A farkas megkóstolta a mézízű szőlőt és felkiáltott:

- Te kópé! Azt híresztelted, hogy savanyú a szőlő, de ez ugyancsak édes! Ú-ú-ú! Most már értem! Így elriasztottad a többi vevőszándékút az árverésről és potom pénzért hozzájutottál ehhez a szépséges szőlőbirtokhoz!

A róka ámítóan-számítóan savanyú képet vágott:

- Savanyú ez a szőlő, ahogy mondtam. Itt van róla a hivatalos papír, szalonképesen szalonnás szalonkapecséttel! No de, seba! Felvettem párszázmilliócska hitelescskét, hogy e savanyúságot jobban elviseljem, és kissé édesebbé tegyem. Sajnos, csak a hitel felét adták kézcsókkal örökajándékkul, a másik felét állítólag előbb-utóbb vissza kell fizetnem. Ilyen könyörtelen az élet! Gondolom, Farkas Uramnak sem fenéig tejfel a vezérigazgatói székben. Az az örökös, unalmas birkabégetés...

Az ordas elvagyorodott

- Mit tehetnék?! A birka béget, amíg nem ér véget. Már hozzászoktam. A hazáért - simogatta meg a hasát - elviselem ezt is. A birka hiába bég, sohasem lesz török bég. Ám, ha segítünk rajta, birkapörkölt-té még lehet!

A farkas és a bárány

A bárány kanyargós patak alsó részén iszogatózott, amikor feljebb megjelent három farkas. Egy helyett hárman voltak, így némi többletet adtak az ezópusi meséhez, de annál nagyobb egyhangú egyetértésben üvöltöttek le a bárányra:

- Inni akarunk! Miért zavarod meg a vizet, te gyapjas gazfickó?!

- Miképpen zavarhatnám?! - bégetett csodálkozóan a bárány. Hiszen a tisztelt farkas urak vannak a patak felsőbb részénél!

A farkasoknak nem tetszett a logikus válasz, mert nem a logikát, hanem a bárányhúst kívánták. Visszamennydörögtek:

- Emlékszünk rád, göndörszórós legelő-rémecske! Tavaly rágalmakat terjesztetél rólunk!

- Én?! - hüledezett a bárány. Node, farkas urak, mint tehettem volna ilyet? Tavaly még meg sem születtem!

Ez is logikus volt, de a farkasok nem kedvelték a logikát, hacsak nem teheték nyakába az igát. Úgy vélték: ez a szemtelen juhattyú direkt, csak azért nem született meg tavaly, hogy most meghazudtolhassa őket. Felhördültek:

- Ha nem te rágalmaztál meg bennünket, akkor anyád volt vagy apád vagy nénikéd vagy bácsikád vagy az a pimasz

verespásztorod vagy annak felkötnivaló kutyája! Akárhogyis volt a volt, most megfizetsz érte! A három farkas szikrázó foggal ugrott rá a báránykára, hogy miszlikbe szaggassa. A bárány valóban apró cafatokra tépődött szét.

Idáig Ezópus meséje rendben. Az már viszont meglepő mesetúteljesítés, hogy a három farkas is hasonlóképpen felaprózódott a nagy BUMM! során. A bárány hasa alatt ugyanis egy köteg odarögzített robbanóanyag volt.

Két varjú biztonságos távolból figyelte az eseményeket és már csak a bomba által megterített mezőasztalhoz szálltak le. Az öregebbik így oktatta a fiatalabbat:

- Ezópus idejében a farkasé lett a bárány. Most jobb világ van, mert időnként miénk a bárány is, meg a farkas is, még hozzá vagdalthúsként, csőrbe-kész állapotban. Így lesz mindaddig, amíg a farkasok nem tanulnak semmit a mese új változatából...

A fiatalabb varjú egy farkasszemet halászott ki a galagonyabokor alól, lenyelte és elégedetten jegyezte meg:

- Szemesnek áll a világ! Reméljük: jó ideig nem tanulnak, mert ha igen, akkor vége lesz ennek a mesebeli varjúéletnek...pedig kár volna érte...de még mekkora KÁR!

Szántó Ilona

Hitvesem

Elment...

Csillagok közt jár
S a titkok mezején
Is ránk vigyáz

Rudnai Gábor

Halálnak halálával

Szólt az Isten a Halálhoz:
- Állítsd elő a pékmestert,
agya, mája, mint a szita,
minden pénzt itálra áldoz.

Ment a Halál... s egy tanárt hoz.

Haraguvék akkor az Isten,
ekképp szólott a Halálhoz:

- Talán te is megkóstoltad
a pék savanyú borát?

Hogy tévedhettél ekkorát?

- Elvétettem a házszámot,
kora, neve azonos,

de másodsor nem hibázok.

Nem is vitázott az Úrral,
ment a halál dérrel-dúrral,
nagy sietve.

Villám vág a feszületbe,
kiapadnak a kutak.

Padlásán egy jámbor gazda
rég-i lomok közt kutat,
kötél akad a kezébe.
reggelre ő a harmadik.

Bizony, barátom, úgy vagyunk ezzel,
ahogy a lusta diákunk,
felelőskor szemrehányón kérdi:

Miért pont én?

És valóban: miért pont ő?

És most: miért pont te?

És egyszer: Miért pont én?

Azt mondják, úgy aludtál el,
boldog mosollyal.

Miféle álnok

tolvaj

lopta meg álmod?

Nem bányató, nem tenger, Kis- vagy

Nagy-Duna,

minden és semmi a halottak hona.

Minden és semmi.

Ki tudja, tudja-e bárki számba venni,

mit is jelent,

sok vagy kevés

a földi lét?

Ennyi,

csak ennyi,

ez a tiéd.

Miénk a csend,

miénk a rettegés.

Vitorlás

A vászonrolók mind kifeszítve,
ajtó, ablak kitarva.

Ó jöjjetek ti rég eltávozottak!

Felvonom a lábtörő kikötőhídját,

jó széllel

- hova is? -

- utazunk.

Legenda

Összekötözve holtan is,
mert még így is veszélyes.

Talán beszél a porban is,
gondolkodik és érez.

A szemüvege eltörött
és lyukas, mint a zászló.
Jöhet még kun, tatár, török,
felkel, mint Szent László.

Magyari Barna

Hazaszáll a képzelet

a valóság sziklás tömbjeit
inger-dömperek vonják húzzák
őszülésem jelzi kopik az
ábránd-erezésű ifjúság

a hétköznapi lomha testén
mulandóság-váladék a lét
szörfözne a bőr-ponyvás ember
s a világszél gyakran elalél

gyermekkor remény fellángolás
széthajigálva vacak kacat
de mindent egyé fog a költő
halványszürke malasztja az agy

mindegy részletéből csipeget
vagy köröz a végtelen felett
mint postagalamb hazaszáll
az idő-tér-tollas képzelet

Menedék

a táj fényszövet zakója a nappal
s a foltos magányt tisztítom magammal

bár húsleppel átkötve a csontunk
mi a génekig mindent visszabontunk

embert és embert hasonlatossá tesz
mindennapjaink matt zománca a stressz

a hangsúlyt briliáns hajtúként hordja
néhány magánhangzó ékezet kontya

az öröklét csak a tárgyak kegyelme
melyhez nem passzol se lélek se elme

ha a hormon-lámpás biológia
uralja a férfit nehéz szólnia

mikor az ember szerelemtől részeg
csókokat nevel az élmény-tenyészet

a bájos hölgy teste forró szeme szép
számomra ő az egyetlen menedék

Nagy L. Éva

Tűztánc

Tűztáncát járja a fény,
kandallóm fészkeből,
meleg, simogató,
pattogó dallam száll
paráznak méhéből.
Lángoló fának illata
járja be szobámat,
lopakodva lebeg,
terjed szerte széjjel,
ölelkezik halkan

fénynek tengerével.
A fénynek árnyéka
vibrál az ablakon,
jégvirágok olvadnak,
hervadoznak vakon.
Majd megolvadva
csordulnak le csendben,
mintha fájó könnyek
temetése lenne.
A tűz is ellobban,
felszáradnak könnyek,
a melegség átölel,
lelkem így lesz könnyebb.

Koloh Gábor

Golgota

fütyörészés haza a csend szava
kedves lelke nőmnek teste
s odvas most bennem a szakáll
irányt vált a köröm és a haj
a gerinccsatornán pislákol a báj
két lapockám összetört
oltárom már összedőlt
meg a remény... két lábon áll
rajtam csak serdülést vár

itt vannak összes éveim
és énekeim füst-dalok
felettük csak kabát vagyok
én vagyok a farmer
bennem láb a vers
és köntös vagyok nagy takaró
bennem vers a szavatoló
itt kötelek fogják a bőrt
de kötelek közt győz az Úr
virágokról szirmok peregnék
a szirmokon darázs hál
s a darázson tündököl a nyár
lélegezz még szép világ.

Limited edition

olyan jó volt veled
nem voltak csontból a falak
s minden hajnal dalolt
ma van kenyerem
        apám kenyere
ma van hajlékom
        apám hajléka
de te csak nekem voltál
egészedet én adtam meg
mert belénk ivódott minden
        az idegen szavak
        a reggel fényezett cipő
a test illata
nagy ejtőernyő vetül rám
ráalszik kezemre, számra
s a holmik szeméből
az emberek szeméből
kipakolják a bútorokat
mert
kedves te szűz vagy
és mosolyod gyönyörű

Szántó / Iona

I fűságom

*Elillant, mint a harmat
Maradt csak egy sóhaj
Elszállt, mint a madár
Az égszínkéi ifjúság*

Tévedésem

*Azt hittem, hogy sírig kísér
Mikor szíved szívemhez ért
Szípkázott fenn az égbolt
De ez csak hulló csillag volt*

Hans-Guido Klinkner

Aforizmák

(Aphorismen)

A legtöbb ember ragadozó, a törvény
ketrecében.

*

Minden, aminek a gyökere egészséges
újránő, mondta a zsillettpegyártó.

*

Kínos: amikor a tehetségtelenség
kibúvót keres.

*

A jótett még jobb lesz, ha megis-
métlődik.

*

Ami az egyiknek élvezhetetlen, az a
másiknak csemege - mondta a golya,
miközben lenyelte a békát.

*

Akinek egyszer szerencséje volt,
gyakran szem elől téveszti a veszélyt.

*

Ha a kényelem úrrá lesz a kíváncsisá-
gon, odavész az utazási vágy.

*

A barátságot egy vacsorameghívás is
erősítheti.

*

Ami az erő a földnek, az a tettekrekség
a tudásnak.

*

Hegedűkészítő nélkül, virtuóz sincs.

*

Az híres költő, akit olvasatlanul is
tisztelnek.

*

A reménytelenség nem jön gyakran.

*

Muszájnak, lennie kell!

*

Ha az előcsatározások iszapcsatákká
válnak, ügyelj rá, hogy szárazon maradj!

Németből fordította: Bayer Béla

Lévai Wimmer Mária

Nyári eső

esik esik esik esik
a világ suhog sötétedik
a kert a karját kitarja
esik
csendben ringatózik egy nyírfa ága
ős-varázsigéket mormol a nyírfa
esik esik esik
sarkig tárok minden ablakot
a világ megtelik esővel
a világ telis-tele esővel
nyári esővel
mintha hegedűhang szólna
talán tücsök ciripel a nedves fűben
a világ megtelik zenével
rezzen a szél sötétedik
talán nyírfa leszek
nyírfa lettem
lágyan rezegnek leveleim
ágaim halkan hajladoznak az
eső-illatú szélben
és hallom
ahogy felsóhajt lábamnál
egy vadvirág -
holnap már ősz és hull egyre hull
a virágok vére...

Kondor Jenő

Hajnali horgászat

A faluszéli temető utolsó sírjai igen közel estek a kanyargó kis folyó partjához. Szúrós akácok, fehérlő, bókoló bodzabokrok jeleztek csak a határt. Emitt a nehéz, tölgyből faragott emberarcú fejfák dülöngéltek a tarka petúniák, porcsinkák és bagolyszekfűk fölött, amott tavirózsa szirmai rezdültek egy-egy nagyobb hal farokcsapása után.

Még pihent a folyó, a hajnali pára csak most szállt fel a vízről. Még csak derengett. Az öregember - már túl a hetvenen - mozdulatlanul ült a parton. A vékony, ám erős kenderzsinór ázott a vízben, egyelőre nem mozdult a cirokszárból készített úszó sem.

- Melegünk lesz ma - nézte a lebegő, eloszló ködöt, s a szemközti bokor csúcsán megpillantotta a Nap fehéren átsejlő karéját.

Lehetne akár a bodza virága is, de attól még nem kívánczik le a kabát. Kalapját maga mellé tette, s egy leheletnyi szellő a folyó sodrával együtt lebbentette meg gyér, ősz haját. Szikár, sovány kezével hátrasimította, s ekkor vette észre, hogy megmozdult a víz.

- Pedzi már - fogta meg a botot, s mikor a kis cirokdarab megmozdult, rántott egyet, s érezte a vergődő hal húzását. Erőteltjesen, ám lassan emelte a botot a part felé, majd közelebb húzva kidobta a fővenyre a jókora, aranysárga cigányhalat.

Éppen a szákba, a többihez csúsztatta be a halat, amikor megreccsent mögötte egy lehulló ág.

- Jó reggelt, ez szép fogás volt! - telepedett le mellé a bajszos fiatalember - állandó horgászpартnere - , s bontogatni kezdte gondosan csomagolt üvegszálás

botját. Gilisztát szúrt a horogra, s mint a falevél zizegése, surrant a finom damil: az úszó máris a hínárok közti kis tisztáson billegett. Rögzítette az orsót, és csak azután fordult ismét az öreghez.

- Jó a kapás, harapnak?

- Lehetne jobb is, csak ez az egy nagy compó van még, Tónikám, a többi apró hal: keszeg meg sügér. Voltak itt valamikor akkorák is, mint a karom. Mekkora csukát fogtam én hajdan! Csudás pörköltet, csukasavanyót készített belőlük szegény asszonyom. Utoljára a nagy árvíz után jelentek meg a nagyobbak, azokat is lehalászták, ennyi haszna volt a román víznek.

- Aranyvíz volt az bátyám. Azóta megszépült a falu, mindenkinek nagy háza, meg szép udvara van.

- Van, van - morfondírozott magában az öreg - , annak, aki jól tudott helyezkedni. Te is beíratad kárnak a disznóolat is, pedig egy szopós malacod sem volt.

Nem érkezett befejezni gondolatait, mert Tóni felugrott, ívben hajlott kezében a bot - ez nagy fogás lesz - csettintett, de a következő pillanatban már szaladt is ki lába alól az agyagos talaj: bugyborékolva merült el a felkavart vízben. A nap éppen elsímította sugaraival a hullámokat, mikor a parttól jó három méterre felbukkant a ráragadt hínártól elcsúfított feje. Levegőt kapkodva kiabálta:

- Segítsen, nem tudok úszni!

- Kapd el a botomat! - pattant fel az öreg; de a fiú elvétette, s azt már a folyó közepére sodorta a víz. Tóni csak a hínárt kaparászta, s már kétszer is elmerült, mire az öregember lerúgta a bakancsát és belegázolt a vízbe. Néhány erős karcsapással elérte, és megragadta a fiút.

- Csak ne csápolj, mindjárt leviszlek a sekélyebb részre - suttogta elhalóan. Szájukat verdesték az apró hullámok, mire talajt tudott fogni a lábuk. Óvatosan,

araszolgatva jutottak ki a partra. Míg az öregember kicsavarta az ingét, felráncigálta a bakancsát, Tóni addig száraz gallyakból tüzet rakott.

- Köszönöm bátyám - húzgálta remegő bajuszát - , jöjjön, szárítkozzon meg! Itt már nem fogunk semmit.

Az öreg ránézett, nem szólt, csak biccentett. Végigsimogatta tekintetével a folyót, és lassan kiemelte a ficáncoló halakkal teli szákot a vízből:

- Vidd haza, tudom, a gyerekeid nagyon szeretik.

A fiatalember lángoktól kipirosodó tenyerét nyújtotta volna feléje, de már csak azt látta, hogy az öreg rogyadozva lépked a sírok között, megáll egy félredőlt fejfa előtt, és leveszi kalapját. Hosszan álldogált ott lehajtott fejjel, ősz haját borzolta a szél; majd határozott léptekkel elindult a falu felé.

Csak a fejfán, a valamikor koszorút tartó szegen billeget átázott, árva kalapja.

Kiss Béla

A költészet örök

A költészet örök, mint Anna,

Halhatatlan, forró szerelem.

Ha homlokon csókol a Múza:

Ölelni, költeni, szülni kell!

A költemény, hallgató gyermek,

Újságban, könyvben életre kel.

Ne hallgassál, ha neked tetszett,

Nem csak olvasni, mondani kell!

Lelkes Miklós

Csukódó Kapuk

Kamarás Klárának

Mikor a kapuk már lassan csukódnak,
kell-e a kéz, mely búcsút integet?
Ha ott van, - ott van. Nem tehetünk semmit,
a tehetetlen szív bárhogy remeg,

de valljuk be: kell búcsú-szomorúság
búcsúzónak, s annak kit ő hagy ott?
Minden halálban mindenki halála,
s lemondón csillant bús pillanatot.

A vég-közelben én, akár a macska,
elrejtőznék, mint ő teszi, ha még
van ereje, míg sorsa megszorítja,
s várja egy láthatatlan messzeség.

Én jól tudom: ha majd kapum csukódik,
ajkam furcsa, paradox szót rebeg,
s emlékezés helyett majd azt kívánom:
engem mielőbb elfelejtsenek.

A felejtésben van csupán öröklét,
mely kőben, vízben, álomban lebeg,
s gyógyít, ha sebez túl-kegyetlen játék,
orv-tördőféssel olykor: életed.

S ki játszik el fekete csillagunkkal,
mely fényévek közt fénytelen maradt?
Könnycsepp párolog, titokdús a szempár,
s hull, szertehull felejtő pillanat.

Kapuk, ti könnyen nyíló és csukódók,
s te kéz, intő, üdvözlő, búcsúzó, -
miért sorsunk kérkedő Érthetetlen,
gúny-látszat mögé elrejtett Való?

Baráti Molnár Lóránt

Bíborszínű ős

Házunk Kisbaráthegyen, egy domb tetején állt. Előtte nagy tér volt, a teret jegenyék szegélyezték, rajta hársfák sorakoztak. A régi októberekben gyakran melegek voltak még a nappalok. Emlékszem - hány éve már? - , hogy nyitva felejtettem az ablakot. Reggel, amint odaálltam az ablak elé, a szemben álló kis hársfáról hirtelen leesett egy elsárgult levél. Szél támadt, és a levél keringett, pörgött lefelé. A szél alája csapott, felemelte, s a nyitott ablakon át íróasztalomra sodorta. Néztem, néztem a falevelet. Közepe sárga volt, a széle pedig olyan, mint a bíbor.

Kimentem a térre, fától fáig ballagtam, s nézegettem a faleveleket. Minden levél bíborszínű volt, s olyan volt a tér is, mintha bíborpalástot terített volna reá valaki... Fel-felzizzent az avar lépteim nyomán. Letekintettem a földre; szinte hallottam, hogy sóhajtanak, suttoznak, sírnak a haldokló falevelek...

A tér mögött kis völgy volt, tele akáccokkal. Tavasszal bódító illatot sodort a völgyecske felől a szél: az akácvirág édes illatát. Már majdnem teljesen üresek az akácfák; itt-ott leng csupán egy-egy sárguló levél a gallyakon. Azok is lehullnak nemsokára... Bizony, egyre közeledik a tél. Október, november; a levelek elsárgulnak, majd bíborszínűre fest mindent az ős. November végére, december elejére nincs már egyetlen levél sem a fákon; elbarnulnak, lehullanak, eggyé válnak a földdel, melyből fa-anyácskájuk kinőtt. Lassan elporladnak, s végül föld-

dé lesznek. Így táplálják majd a fákat, bokrokat, virágokat.

Holnap dér hull a földre, és a fák csupasz ágait ezüstre festi. A bíborszínű ős után jön, jön mérföldes léptekkel, jég-csizmában, hóbundával a vállán a tél. Előtte legfőbb tábornoka száguld, az északi szél - zimankót, fagyot fújva a földre, eltisztítva gazdája útjából a halott avart.

Holnap megérkezik a tél, szétnéz a didergő tájon, majd felemeli a kezét, int hó- és jégkatonáinak. Az északi szél felsorakoztatja a fagyhadsereget. A tél katonái elindulnak. Lépteik nyomán befagynak a vizek. Hull, egyre hull a hó. Egy éjszakán fehér hótakaró borul a földre.

Holnap megérkezik a tél.

/Győr, 1993/

Katona Brigitta

Sóhaj

Terror, háború és halál:
világunk sötét színei.

Mocskukból nem lehet kimosdani.
Romok helyén csak lelkünk félelmei...

Már nem vagyunk
mindenhatóak.

Feketén és sárosan arcunk
hiába néz az égre.

Lerombolt mindenségünk fölött
madarak keringenek, és a kétség:
hogyan lehet mindezt megváltani?

Sárközi Árpád

Rekviem

Ilyenkor őszi dő táján
 Lekerülnek a falról a fegyverek,
 Hajtókkal és agarakkal
 Indul az őszi nagyvadászat.
 Pereg a dob, szól a harsona:
 Fácánokra éhes a társaság.
 "Meghajtják" az erdőt.
 Szorul a gyűrű. Nincs menekvés.
 Ezerszámra hullanak a kisvadak.
 Ősidők óta ez a végzetük:
 A tizedelés meg az ötödölés.
 De ünnepi asztalon az üdvözlés:
 Örökké emlékezzünk a foglyokra,
 fácánokra!

A tanúk hallgatnak

Júda falai nem leomlottak
 erózió vagy földrengés által,
 hanem Jeremiás próféta parancsára
 a Babilon katonák rombolták le!
 Mert megtagadták az Isten parancsát.
 Sok vér folyt el ott titkos csatornákon,
 vagy szomjasan itta el a kiszáradt föld.
 De akik tudják nem beszélnek
 az igazságról - félelmük okán.
 A tanúk pedig már régóta hallgatnak
 a vércserepes nehéz föld alatt.
 Dermesztett éjbe zuhant az égbolt...

Rubint Ágnes

Gyengeség

vágyódás
 átkozott vágyódás
 csak tudnék
 uralkodni feletted,
 hogy ne úzd
 a szívemet
 a folytonos varázsba,
 mely úgyis hazug
 és széttép minden
 reményt,
 ha bizalom
 bölcsőjében ringatom
 kedves önmagam

Siva harca

minden mozdulat
 feleslegessé vált
 a kozmikus üzenet
 úgyis elveszett
 s csak önmagunk képéről
 tereljük el a figyelmet
 a Semmibe vetett hit által

minden csepp
 fáradtan hullott
 a fénytelen,
 ráncos arcon
 s kérdés fogalmazódott meg
 szürke fohászban
 mivé lett az Ember...

Németh Erzsébet

Felismerés

*Se káromkodás, se hallgatás,
se csend, se zene,
se jelen, se múlt -
Az ember egész életén át
csak meghalni tanult.*

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1500,-Ft.

A **Lant** Irodalmi Klub
tagsági díja egy évre: 500,-Ft.

Ez magába foglalja a művek
gondozását és közlését.

Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címére. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**

IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső

Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Telefon/Fax: 277 5309

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu
kislant@interware.hu

ISSN 0865-8633

Baráti Molnár Lóránt

Alkonyat ideje, ősz

íme elröpültek a fényes madarak
farkasok gyülekeznek a hegyeken
a mezőkön réteken szelek bujdokolnak
a kertek szegélyén szikár akácok

egykor galambok burukkoltak fölötted
híg szélben csapkodott a szárnyuk
olyanok voltak mint csend-suhogás
és bármerre jártál bárhova léptél

ott lábad elé simultak az utak
fény ömlött reád aztán hó-zuzogás
meztelen gyönyörű nők teste
neked tárult mind nászra
ölelkezések sikoltásaiban repedezett az ég

és egyre nőtt a csend körülötted
nőtt akár a szárnyak madarak vihara
de tudtad jön a végleges ősz majd
már csak a tél a tél marad

és holnap már csak a válladat látják
és botra-támasztott fáradt lépteidet
bicegő lábaid lassú imbolgó ütemét
és talán majdan eltűnő árnyékokat még

majd azt sem mert fekete suhogó
szárnycsapások örvényében botorkálsz
holnap mégis mégis felemelkedsz a földről
alkonyat ideje lesz visszavonhatatlan
ősz ezüst-pusztulás

ezüst-pusztulás avarropogásos csend kísér
majd elhalkul a zizegő levélropogás
csak sötét szárnyak suhognak tovább
(lehulló holdfény ezüst remegése
kék szemeidben)

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ara: 250,- Ft.